

НИКОЛАЙ СВЕТЛЕВ
ЗА АВТОРА, ЗА ЗМЕЙОВЕТЕ И
ТЯХНАТА КОЖА

chitanka.info

Обикновено подобни писания в края на току-що прочетена книга винаги са ми приличали на некролог за автора — или добро, или нищо.

При Николай Теллалов обаче този подход е неприложим, защото той е с доста нестандартна и дори чепата творческа физиономия.

Имах щастието да го открия като самороден бисер в мътилката на шантавото ни време в края на 1997 или началото на 1998 година. В интерес на точността, по-скоро Николай сам ми се обади, след като бе прочел една от моите авторски книги, и ми предложи за мнение свой ръкопис, който сега е известен сред почитателите на фантастиката под култовото вече заглавие „Да пробудиш драконче...“.

Четях и не вярвах на очите си. Невероятни картини, буйна фантазия, неочаквани обрати във фабулата се смесваха с тривиални и шаблонни имитации, повторения и неясности. Преди да извадя голямата редакторска брадва, три пъти прочетох ръкописа и главата ми бе станала на шиник. И след това започна взаимното ни мъчение с автора. Аз му предлагам къде да се самоокастри — той се съпротивляваше зверски, поради неистовата си любов към словото, но в крайна сметка се получи продукт, удовлетворяващ и него като автор, и мен като издател и редактор.

И слава Богу — сега тази книга е в челната десетка на българската фантастика за последното десетилетие на XX век според анкетата-класация на списанието на българския фендъм „Тера фантастика“.

Продължението на „Дракончето“, което носи сакралното име „Царска заръка“, нека не радва прибързано монархистите у нас. Тъй като предполагам, че за да стигнете до послеслова, вече сте прочели книгата, аз няма да ѝ правя литературен разбор или преразказ. Само искам да подчертая, че Теллалов е израснал невероятно във вътрешното си усещане към словото и при редакторската работа над текста нямахме особени баталии. Смесването на реалността с приказното, възможността за преобръщане на историята в немислими и алтернативни варианти, задъханото на места до лудост действие — всичко това подсказва необузданата дарба на Николай не само да изразява това, което кипи в него, но и да омагьоса читателите си.

А тя е българска тази дарба, иде от прадълбините на нашата история, от величавите фигури на канове и колобри, царе и отшелници, езически шамани и христови мъченици.

И змейовете!!!

Каква по-абсурдна, възвишена, но и трагична мечта за Горната и Долната Земя, за полета на човешкия дух, достигащ висините на свръхестественото — мисля, че тук Николай Теллалов има принос не само в полето на фантастиката, но и в цялостната ни литература. Защото у него прозира блянът да бъде благороден Симеонов багатур в змейовата кожа на настъпващото и неизповедимо Трето хилядолетие. Това добре проличава особено в третата му книга „Пълноземие“, както и в последния роман от тази драконова сага „Слънце недосегаемо“.

Аз съм дотук с четките по негов адрес, нека сега кажа няколко думи за житейската му биография. Често са питали него, пък и мен, дали този Николай Теллалов не е от онази известна номенклатурна фамилия от близкото ни минало.

Не! Не е от нея. Всичко си е постигнал сам, дори това, че и на него му идва много нагорно с насыщния. Николай Христов Теллалов е роден през 1967 година в София, но по-голямата част от детските и юношеските си години е изживял в Русия и Украйна, там е завършил и средното си образование, бил е известно време и в ГДР и се завръща в България, за да отбие военната си служба. После — през 1987 г. е приет във ВХТИ, който така и не завършва поради избухването на демокрацията и последвалите посткомунистически дивотии. А след това е работил какво ли не — лаборант, шлосер, сценичен работник в театър, уличен книготърговец, пощальон, хлебар — все благородни литературни дейности.

Но за мен по-важното е, че през цялото време той не спира да пише, а и да чете, да се самоусъвършенства и доразвива. Смело мога да твърдя, че има такава обща и житейска култура, каквато хора с докторати и с по няколко фамозни дипломи могат само да сънуват. Затова освен възхищение с книгите си той нерядко буди у околните и други, не толкова лицеприятни чувства.

Но това, което Господ е дал на човека, дори сам Господ не може да му го отнеме...

И така, завършвам с едно пожелание към автора:

— *Николай, змей си, не спирай!*

Николай Светлев

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.